

KAPITOLA I

EVIE

O pět měsíců později

Ze stropu zase visely useknuté hlavy.

Evie s povzdechem mávla na Marvina, když za sebou zavřela těžké dveře hradu a přešla hlavní síní. Klapot jejích nízkých podpatků se odrážel od kamenné podlahy v dokonalé souhře s tlukotem jejího splašeného srdce.

Zloduch měl dnes jednu ze svých nálad.

Jedna uťatá hlava byla normální. Naprosto běžný úkaz, na který si Evie ke své hrůze za dobu své služby tady už dávno zvykla. Teď se tu ale houpaly rovnou tři mužské obličejy s ústy otevřenými v němém výkřiku, jako by odešly z tohoto světa v naprostém děsu. A kdyby si je prohlédla blíž...

Uf. Jednomu chybělo oko.

Evie přelétla pohledem podlahu, než udělala další krok v zoufalé naději, že jí ztracená oční bulva nazačvachtá pod podpatkem jako před pár týdny, kdy se vypravila vyřídit vzkaz šéfovi do mučírny. Výkřik, který ze sebe vydala, sice nebyl hlasitější než pípnutí, ale kdyby se to náhodou stalo znovu, asi by už přece jen nedokázala zachovat klid. Ztracený prst z něčí nohy nebo ruky celkem snesla, ale oční bulvy měly pod podrážkou tendenci praskat a to byla i pro Evie hranice, za kterou se nehodlala pouštět.

Popotáhla a šla dál. *A dobrá hranice, kdyby se mě někdo náhodou ptal.*

Jenže na tom stejně nesešlo. Ten druh hrůzy, s nímž každý den přišla do styku, ji nerozhodil tak, jak by měl. Od chvíle, kdy tu začala pracovat, se její potřeba normálnosti den po dni vytrácela a jí to ani nevadilo. „Normálnost“ byla pro ty, kteří neměli dost schopností přivést svou mysl až za její nedosažitelné hranice. Něco takového jí celé dětství opakovala máma a z nějakého důvodu to byla jediná rada, kterou Evie nedokázala ignorovat.

Beztak se tomu nedalo nijak zabránit. Jednou už přece byla asistentkou Zloducha. Nad názvem své pozice se musela pousmát při představě, jak směšně by takový pracovní inzerát asi vypadal v novinách.

ORGANIZAČNÍ TALENT NUTNOSTÍ.

UCHAZEČ*KA MUSÍ S RADOSTÍ PRACOVAT V NOCI

A MILOVAT PSANÍ DLOUHÝCH DOKUMENTŮ

MUSÍ TOLEROVAT, NEBO DOKONCE PODPOROVAT

ŽHÁŘSTVÍ, MUČENÍ, VRAŽDĚNÍ.

A NESMÍ JEČET POKAŽDÉ, KDYŽ SE NA PRACOVNÍM

STOLE OBJEVÍ NĚJAKÁ TA MRTVOLA.

Na šéfovu obranu musela ovšem říct, že něco podobného udělal jen jednou od chvíle, kdy pro něj začala pracovat. Když tehdy jako obvykle přišla včas do práce a zamířila na druhý konec kanceláře, ležela jí na stole mrtvola nějakého hromotluka. Celé jeho tělo pokrývaly sečné rány a chyběly mu kusy masa.

Než ho někdo zabil, určitě ho taky mučil – to bylo jasné, a šéf si hned usmyslel, že jí toho chudáka jen tak odhodí na její dokonale organizovaný a vyleštěný bílý pracovní stůl, který stál hned před jeho vlastní obrovskou chaotickou kanceláří. Evie nikdy nezapomněla, jak se Zloduch tvářil, když vešla dovnitř, uviděla mrtvolu, a pak si všimla, jak se její chlebdárce ležérně opírá o rám dveří